

VALTIO+

TILA + TAIDE + KESKUSTELU

4-5
Info

6-7
Esipuhe

8-9
Avoin haava

10-11
1. kerros
pohjapiirros

12-13
SIC

14-15
Galleria Huuto

16-17
Odotus

18-19
Nabb+Teeri
Atte Uotila

20-21
2. kerros
pohjapiirros

22-23
Videokaffe
Marnic Circus

24
Oksasenkatu 11

26-27
3. kerros
pohjapiirros

28-29
Arte ry

30-31
4. kerros
pohjapiirros

32-33
Rakkausbussi
Anna Breu

34-35
Tekijät
Tukijat

VALTIO+

11.-31.7.2015

TI-PE 12-18
LA-SU 12-16

Vapaa pääsy

Turun entinen Lääninvangila
Kakolankatu 14
20100 Turku

Vankila muuttuu vapaaksi tilaksi

valtioplus.com

ETSIMME VAPAATA TILAA, LÖYSIMME SEN VANKILASTA

Etsimme vapaata tilaa, löysimme sen vankilasta. Julkinen tila on kuollut, puhutaan. On vain ostoskeskusten agorat ja kaikkea tarkkailevat kamerat. Kaikki on hallinnassa, mutta mieluummin olisin vapaa. Haluan oleskella asiattomasti. Mieli halajaa esimerkiksi metsään, koska tila on tuotteistunut, etääntynyt ja esineellistynyt. Toki olemme vapaita miehiä – ostamaan mitä haluamme.

Me etsimme vapaata tilaa. Saimme käyttöömmme entisen vankilan. Tilaa oli niin paljon, että päätimme tarjota sitä muillekin. Avasimme ovet taiteellisille kokeiluille ja dialogille. Syntyi Valtio+. Tapahtuma lainaa nimensä järjestelmältä, plus-merkki sanan perässä sen sijaan viittaa sekä rakennuksen muotoon että johonkin toistaiseksi tuntemattomaan lisämääreeseen.

Valtio+ssa kohtaavat vankila, joka edustaa totaalista kontrollia sekä pakkovaltaa yksilöä kohtaan ja taide, joka eräänlaisena kielellä kokeilee rajoja ja joka ainakin ideaalisti on pyrkimystä vapauteen. Paradoksaalisessa yhtälössä tila uudelleenjärjestyy taiteen taivutusmuotoihin. Valtio+ vertautuu siten vapaaseen tilaan ja vapaaseen sanaan. Keskusteluun nousevat samalla kontrollin ja vallan teemat.

Taiteesta käsin on ennenkin perustettu valtioita. *Neue Slowenische Kunst* (NSK) on vuonna 1984 Jugoslaviassa (nyk. Slovenian alueella) aloittanut taiteilijaryhmä, joka julistautui vuonna 1992 itsenäiseksi mikrovaltioksi. NSK ei siinä mielessä ole valtio, että siltä puuttuu mm. valtaa käyttävä hallinto, valuutta ja maantieteellinen sijainti – omien sanojensa mukaan se sijaitsee ajassa. NSK:lla on kuitenkin ollut lyhytaikaisia maa-alueita esimerkiksi Berliinissä sekä Sarajevossa marraskuussa 1995, jolloin *Laibach*-yhtye, NSK:n musiikillinen siipi, saapui kaupunkiin – kaksi päivää ennen NATO:n joukkoja – ja julisti sen NSK:n alueeksi. Jäsenet myönsivät samalla NSK:n passeja, joiden avulla monet onnistuivat pakenemaan maasta. NSK on edelleen olemassa ja sen kansalaisuutta voi hakea kuka tahansa.

Afrobeat-muusikko Fela Kuti (1938–1997) perusti vuonna 1970 *Kalakutan* tasavallan, joka julistautui itsenäiseksi Nigeriasta. Valtio piti sisällään mm. terveysaseman ja äänitysstudion. Nimensä se sai vankilasellista, jonne Fela oli taannoin poliittisen aktivisminsa takia joutunut. *Kalakuta Republic* tuhottiin Nigerian armeijan hyökkäyksessä vuonna 1977. Viimeinen pisara Nigerian johdolle oli ollut Felan yhtyeen kappale ”Zombie”, jossa korruptoitunutta armeijaa verrattiin eläviin kuolleisiin.

"KOMPROMISSIN SIJAAN HANKE ON AVOIN HAAVA, JOKA VUOTAA PAKOTETUN YHDENMUKAISUUDEN PÄÄLLE."

Näihin sanoihin päättyi noin vuosi sitten kirjoitettu apurahahakemus, jonka avulla määriteltiin Arte ry:n pitkään *kaupunkitaideprojektina* tunnettua tilankäyttöä ja sen politiikkaa käsittelevää hanketta. Hankkeen yhtenä lähtökohtana oli kutsua taiteilijoita haastamaan tilan rajoja ja määritelmiä. Samanaikaisesti sen avulla etsittiin fyysisistä, vapaaseen käyttöön soveltuvaa tilaa. Etsimisen ja löytämisen prosessi osoittautui yhtä merkittäväksi kuin nyt valmiina näyttäytyvä lopputulos. Arvaamattomuus ja hallitsemattomuus ovat olleet jatkuvasti läsnä kuten tilan tutkimiselle poikkeuksesta on ominaista.

Toukokuussa 2015 Kakolanmäen entinen lääninvankila tarjoutui Arten käyttöön. Hankkeelle vapautui monumentaalinen rakennus täynnä historiaa ja vahvoja, osittain myös ennako-odotuksista karkaavia merkityksiä. Mahdottomalta tuntuva aikataulu ja valtava tila aiheuttivat pelkoa, mutta samalla olosuhteet otettiin vastaan vastustamattomana mahdollisuutena ja haasteena. Heittäytyminen on aina määritellyt Artea ja yhdistyksellä on myös käyttötarkoituksensa menettäneiden tilojen haltuunotosta vahva historia. Vuonna 1987 rappiotilaan ajatussa Turun entisessä Köysitehtaassa järjestettiin yhdistyksen installaationäyttely *400 askelta*, ja samana vuonna Titanik -galleria perustettiin entiseen julkiseen käymälään.

Jäsentäiteilijoiden lisäksi Arte kutsui mukaan muita samankaltaisia heittäytyjiä; taiteilijavetoisia gallerioita, kollektiiveja ja yksittäisiä taiteilijoita. Yhdennukaisuuden, kuuliaisuuden ja vallan käsitteet toistuvat voimakkaasti sekä julkisessa tilassa että vankilan olosuhteissa. Valtio+ -näyttelyn rakentuminen pohjautuu kuitenkin vapaaseen vuorovaikutukseen. Mukaan kutsutuille tekijöille tarjottiin mahdollisuus lähestyä tilaa vapaasti, luoda

tilasta omanlaisensa ja antaa sille omat merkityksensä. *"Kaikki tapahtui hyvin nopeasti, kuten ketjureaktion luonteeseen sopii"*, kirjoittaa Alan Weisman. Kiitos taiteilijoille ja tekijöille, jotka uskoivat hankkeen ainutlaatuisuuteen ja toivat esiin tilojen moninaisuuden ja moniäänisyyden. Kiitos Senaatti-kiinteistölle, joka mahdollisti Arten jo perinteeksi muodostuneen lähtökohdan tuoda taidetta odottamattomiin paikkoihin. Fyysisen tilan lisäksi meille annettiin taiteellinen vapaus kontrollin ja byrokratian ulkopuolelta, jota ilman Valtio+ ei olisi ollut mahdollinen. Kiitos Koneen Säätiö ja Taiteen edistämiskeskus. Kiitos myös Paula Keskikastarille, joka antoi rohkeutta lähestyä lääninvankilaa äärimmäisen kriittisessä vaiheessa, jolloin umpikuja tuntui olevan ainoa vapaa tila kaupungissa.

Weisman pohtii miten aivojen lähettämien matalataajuuksien sähköimpulsien myötä ihmismieli toimii elektronisen lähettimen tavoin. Radioaallot eivät koskaan kuole, joten impulssitkin jatkavat matkaansa tuntemattomiin kohteisiin – kenties loputtomiin. Samalla tapaa vankilan edellisten asukkaiden muistot, toiveet ja ajatukset resonoivat näyttelyssä rinnakkain tilaan tuotujen ja rakennettujen teosten kanssa. Heinäkuussa 2015 vankila edustaa meille väliaikaista vapauden tilaa, mutta samanaikaisesti on edelleen syytä muistaa muurien ulkopuolella odottava epäoikeudenmukainen, ristiriitainen ja erilaisten valtasuhteiden määrittelemä todellisuus.

Valtio+ -työryhmän puolesta,
Eliisa Suvanto & Leena Saarto

1. KERROS

SIC

Timo Vaittinen

GALLERIA HUUTO

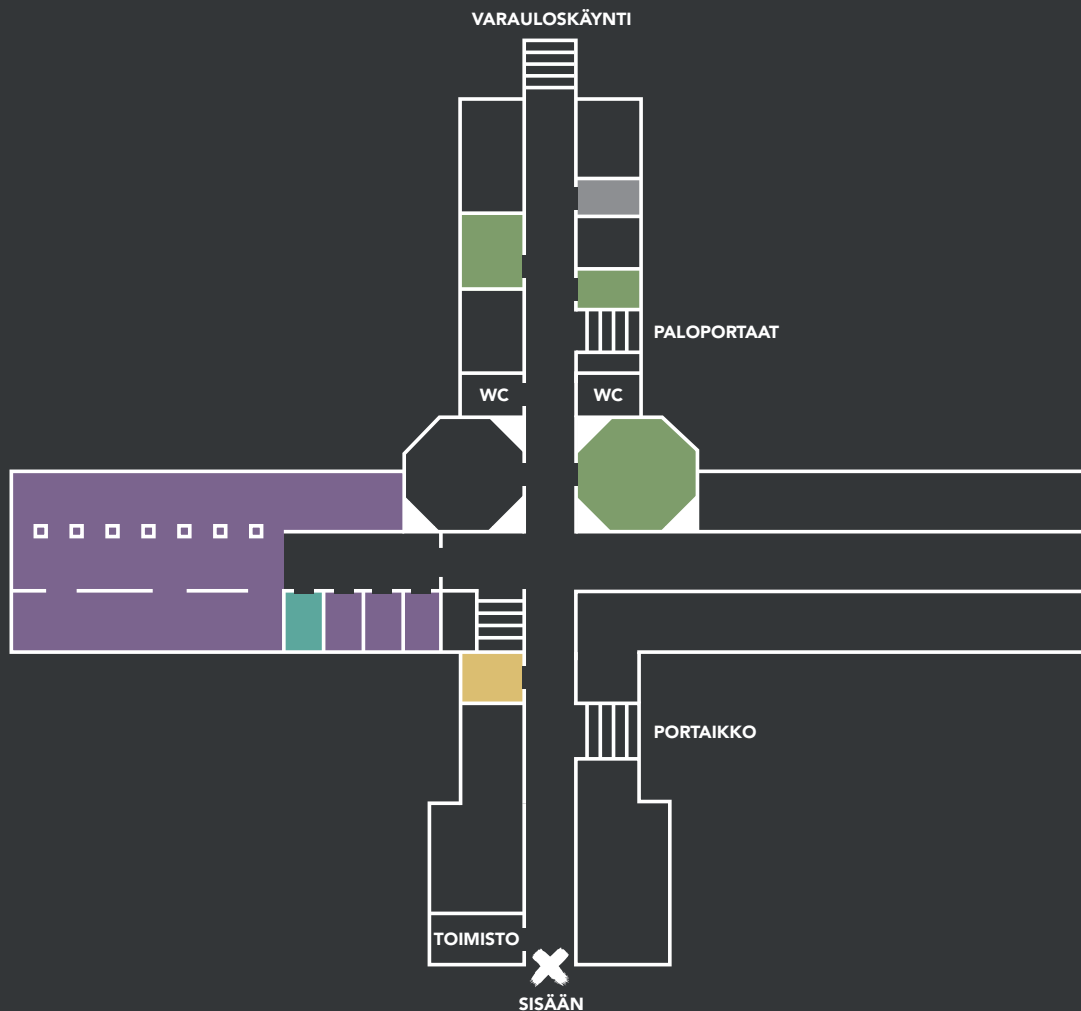
Sari Palosaari

ODOTUS

David Muth,
Kaisaleena Halinen,
Ida Palojärvi, Jouna Karsi,
Merja Pitkänen, Antti Tantt, u,
Eero Nives, Juha Forss

NABB+TEERI

ATTE UOTILA

SIC on toukokuussa 2012 Helsingin Jätkäsaaren makasiini L3:een avattu nykytaiteen näyttelytila ja seitsemän kuvataiteilijan yhteistyöhanke, jonka taustalla on voittoa tavoittelematon yhdistys Musta Saukko ry. Näyttelytilan lisäksi SIC on myös kollektiivi, jossa yhteisöllinen tekeminen on toiminnan lähtökohtana. Ryhmän taiteilijajäsenet ovat Olli Keränen, Kalle Leino, Maija Luutonen, Konsta Ojala, Sauli Sirviö, Timo Vaittinen ja Laura Wesamaa. Vuoden 2015 alusta lähtien mukana ovat olleet myös toiminnanjohtaja Inkeri Suutari ja tuottaja Vappu Renko.

Galleriana SIC sijoittuu taiteilijalähtöisten ja kaupallisten gallerioiden välimaastoon ja tarjoaa vaihtoehdon asemansa vakiinnuttaneille taideintituutioille. Toiminnan tavoitteina on myös mm. määritellä uudelleen suomalaisen taidemaailman rakenteita, kehittää yhteisöllisiä toimintatapoja ja rohkaista keskusteluun taiteen muodosta, sisällöstä ja taiteen esillepanon konventioista.

SICin taiteilijajäsenistä Valtio+ -näyttelyyn osallistuvat Konsta Ojala, Sauli Sirviö ja Timo Vaittinen. Heidän teostensa lähtökohtina ovat olleet Kakolan historia, vankilassa asuneet ihmiset ja heidän tarinansa. Tuloksena on kolme erilaista paikkasidonnaista teosta.

Konsta Ojala toteuttaa yhdessä Jyrki Nissisen kanssa teoksen, jonka lähtökohtana ovat vankilan entisen vangen ja vartijoiden henkilökohtaiset tarinat.

Sauli Sirviön musiikkivideon *Stuck in the concrete* inspiraationa on sellin 42 seinästä löytynyt pentagrammi ja sen tekijä.

Timo Vaittisen julkaisussa *Welcome to where ever you are* Kakolan seiniltä löytyneet piirustukset ja kollaasit ja niiden mystinen tekijä saavat painetun historian.

GALLERIA HUUTO

Galleria Huuto on taiteilijoiden ylläpitämä vapaampi tila taiteelle. Huudolla on tällä hetkellä kaksi galleriaa Helsingin keskustassa: Uudenmaankadulla ja Jätkäsaaressa.

Galleria Huuto on vaihtoehto taiteen perinteisille instituutioille ja hierarkisten rakenteiden henkiseen ahtaudelle. Galleria Huudon toiminnasta vastaa yleishyödyllinen yhdistys Mehiläispesä ry – Bikupa rf, jolla on tällä hetkellä yli 100 taiteilijajäsentä.

Galleria Huuto toimii foorumina ennen kaikkea

- 1) taiteilijoille kaikilta kuvataiteen eri alueilta,
- 2) kokeilevalle ja ei-kaupalliselle taiteelle,
- 3) kansainvälisille ja kotimaisille yhteistyöprojekteille sekä
- 4) laajemman sosiaalisen, kulttuurisen tai yhteiskunnallisen ulottuvuuden sisältäville taiteellisille tuotannoille ja puheenvuoroille.

Huutolaiset ovat tottuneet toimimaan valtion laitosten ulkopuolella. Valtio+ projektin kohdalla syntyi kysymys kuinka toimia nyt, kun eteen tuli kuukauden kakku vankilassa? Jättävätkö huutolaiset jälkensä vankilaan, vai vankila huutolaisiin?

Huudon kautta Valtio+ -näyttelyyn osallistuvat Anni Arffman, Kaarina Haka, Vesa Hjort, Antti Hämäläinen, Beata Joutsen, Tanja Koponen, Niina Lehtonen-Braun, Marjo Levlin, Pasi Mälkiä, Reija Palo-oja, Sari Palosaari, Paula Puoskari, Antti-Ville Reinikainen, Elina Strandberg, Kalle Turakka-Purhonen, Marja Viitahuhta ja Heli Änkö.

ODOTUS

Taide on eräs nimi kokemukselle, jossa rajat siirtyvät ja subjekti voi konstituoitua toisin. - Riikka Stewen

Valtio+ tapahtuman temaattisena kehyksenä on vankilatilien ja taiteen yhdistymisessä esiin tulevat vapauden/vapaan tilan sekä kontrollin ja vallan teemat. Valtio+ on perustettu vastakohtille. Kuria ja järjestystä edustavan vankilan raunioille on avattu potentiaalinen vapaa tila - taiteen tila. Vapauden ja vankeuden välinen vastakohtaisuus pohjustaa myös vankilan entisen ruokalan tiloihin ja sinne johtavan käytävän varrella oleviin kolmeen eristyselliin sijoittuvaa näyttelykokonaisuutta Odotus.

Käsitteenä odotus assosioituu paikalla pysymiseen ja liikkumattomuuteen, odottamisen liminaaliseen väli-tilaan. Toisaalta odotus on myös sisäistetty vaatimus: joku odottaa minulta jotakin ja toisinpäin odotus merkitsee oikeutta vaatia toiselta henkilöltä tiettyä toimintaa. Odotus on myös tulevaisuuteen suuntautunut toive ja mahdollisuuksien tila.

Vangit ylläpitävät yhteyksiä toisiinsa - ja myös itseensä kirjoittamalla sellien seinille ja kattoon puumerkkejä, viestejä, mielenosoituksia ja katkelmia elämäntarinoista. Kirjoitusten aiheet liikkuvat myös elämän perimmäisissä kysymyksissä. Eristyssellien seinillä pohditaan esimerkiksi: Mikä tai kuka estää tekemästä parannuksen? Onko tämä elämisen arvoista elämää? Kolmas toteaa Matteuksen evankeliumin mukaisesti: Ruumiini voitte vangita, mutta sieluni ette saa. Vankien piirustusten ja lehtileikkeiden aiheena ovat myös haaveet ja fantasiat, aika usein naiset.

Vaikka ruumis on vangittu, mielellä voi olla liikkumatilaa. Tästä kertoo tyhjien sellien seinillä kummitteleva vankien taide. Toisaalta, vapaassakin ruumiissa voi asua sulkeutunut 'sielu' ja yhteys ulkomaailmaan voi katketa. Kaikki ihmiset ovat käyneet sivullisuuden, yksinäisyyden, poissaolon ja epätoivon olotiloissa.

Hanna Seppänen

Arte ry:n vpj, kuvataiteilija ja taidehistorian opiskelija

Odotus kokonaisuuden taiteilijat:

David Muth
Kaisaleena Halinen
Ida Palojärvi
Jouna Karsi
Merja Pitkänen
Antti Tanttu
Eero Nives
Juha Forss

NABB+TEERI

Outoa on, että mitä kapeammaksi oma tila muuttuu, sitä enemmän sinne kasaantuu vempaleitä ja esineitä. Tekisi mieli sanoa, että henkilökohtaisen paikan on pakko tiivistyä aineellisesti ja tunteellisesti, jotta siitä voi tulla alue, johon perheen mikrokosmos juurtuu, jotta siitä voi tulla paikoista yksityisin ja arvokkain, se, johon palaa mielellään illalla työn jälkeen, koulun jälkeen, loman jälkeen, päästyään sairaalasta tai kasarmilta. Kun julkinen sfääri ei enää tarjoa poliittisesti latautunutta tilaa, ihmiset muuttuvat "erakoiksi" yksityisen asuinpaikan luoliin. He nukkuvat asunnoissaan talviunta, yrittävät tyydyttää pienet yksilölliset toiveensa. Ehkä jotkut uneksivat jo kaikessa hiljaisuudessa uusista toiminnan, keksimisen ja liikkeen tiloista. Kesäkuussa 1968 tuntematon käsi oli kirjoittanut eräälle korttelin seinälle: L'ordre dans les rues fait le désordre dans les têtes. Kun kadulla vallitsee järjestys, päässä vallitsee epäjärjestys. Vastaavasti sosiaalinen epätoivo nostaa mielikuvituksen valtaan yksinäisissä unelmissa.

[Michel de Certeau, Luce Giard & Pierre Mayol, Arkipäivän kekseliäisyys 2, luvusta Unien kansoittama suljettu puutarha, s. 177.]

ATTE UOTILA

Ruohonjuuritasolla tapahtuu tärkeitä perusasioita. Ruoho tarvitsee kasvaakseen vettä, auringonvaloa, maaperän ravinteita ja ilmassa olevaa hiilidioksidia. Kasvamisen tuloksena vapautuu ilmakehään happea ja kasviin muodostuu sokeria. Ruohon, pensaiden ja puiden tekemä työ on välttämätöntä elämän säilymiselle maapallolla. Ruohonjuuritasolla vilistää yleensä melko kirjava porukka ja se tarjoaa monenmuotoisille tallaajille suojaa ja piilopaikkoja. Perusasioita siis.

Atte Uotilan teoksessa ruohonjuuritasolle päästäkseen pitää nähdä edes hieman vaivaa, sinne pitää kiivetä. Se mikä yleensä ajatellaan olevan alhaalla, onkin nyt ylhäällä. Teos kiinnittää huomiota perusasioihin, jotta arvostaisimme niitä. Perusasioita pidetään usein itsestäänselvyyksinä eikä niitä tule aina ajatelleeksi. Joskus perusasioiden äärelle tulisi pysähtyä ja viettää hieman enemmänkin aikaa. Pohtia ruohonjuuritason merkitystä, vaikka piknikillä.

2. KERROS

VIDEOKAFFE

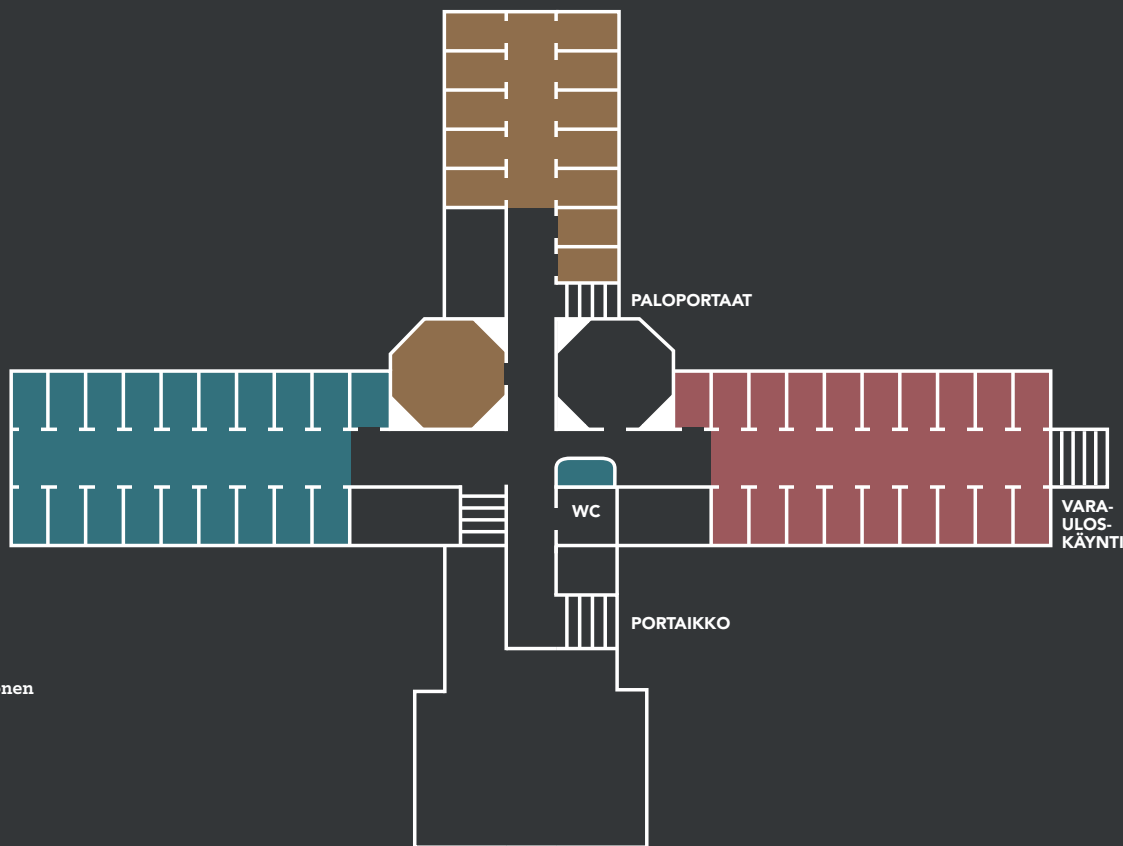
Sebastian Ziegler, Olli Suorlahti
Erno Pystynen, Heini Aho,
Mark Andreas, Jack Balance,
Jenny Mild, Henrik Mikander,
Thomas Westphal, Paul Flanders

MARNIC CIRCUS

Philipp Poell,
Tilman Rößler,
André Sassenroth,
Felix Luczack,
Daniel von Bothmer

OKSASENKATU 11

Visa Knuuttila, Jyrki Rieki,
Grégoire Rousseau, Ella Tahkolahti,
Maximilian Latva, Mari Hokkanen,
Katri Kainulainen, Jan Anders Purhonen

VIDEOKAFFE

Videokaffe is a collective of craftsmen and artists exploring and illustrating the shared beauty of art, phenomena and technology. The members are professionals in various forms of art and craft: sculpture, video production, new media art, boat building, clock-smith, art education and music, to mention a few. Videokaffe is interested in the phenomena of everyday life--the ones that catch our eye and we actively engage with and the ones we don't.

Known for colonizing galleries and residencies for intensive work periods, Videokaffe will harness the myriad specialties and skill-sets of its members to create artworks, experiences and environments behind bars in the Turku Prison. By taking over a whole floor Videokaffe will build up an interactive workshop on-site while constructing a series of installations throughout the cells and spaces monitored and observable via live stream to the world beyond the walls at Titanik.

In the reverberations of our information society data collection and monitoring systems have served as both appendages and surrogates for our collective actions and histories. The organizational principles behind search algorithms and pattern recognition are read and interpolated into daily interactions that serve to lock us in our individual thoughts, beliefs, cells. Videokaffe has created a collection of artifacts to reflect and challenge this notion. The sheer magnitude and force of information accumulated on our behalves continues to shape us and the world available for experience and so we must not lock ourselves away.

Videokaffe artists in Valtio+:

Sebastian Ziegler, Olli Suorlahti, Erno Pystynen, Heini Aho
Mark Andreas, Jack Balance, Jenny Mild, Henrik Mikander
Thomas Westphal, Paul Flanders

videokaffe.com

MARNIC CIRCUS

What kind of society are we living in? How do we handle material things? How do we react to objects that go beyond the scope, to dissident gestures which have an immediate added value for people though? How do we handle fragile constructions, freely accessible and legally on unstable feet, outlawed so to speak?

Marnic Circus is a group of german artists, enriching the international cultural scene with numerous projects and events for ten years now. The core of the group consists of five of the founding members, although co-operations with a network of other creative artists surrounds them. This support makes the realisation of extensive as well as substantively distinct and medially complex projects within a short period of time possible.

This way, an extensive, interdisciplinary body of work has been realised over the years, with an importance towards the collective but also leaving space for individual works. Starting with an emphasis on painting, the group has been focusing on the realisation of temporary housing and performances since 2009. These have been developed in the context of exhibitions as well as in the form of unofficial installations in urban space.

The first chapter of the Rokkari Kuningas story was the documentation of the kings last ride through the city of Turku in late 2014. This performance was presented in form of a multimedia installation at Titanik gallery. The now shown second part of this work in the rooms of Kakola prison tries to locate the question of freedom inside and outside the cells we're all belonging to.

Philipp Poell, Tilman Rößler, André Sassenroth,
Felix Luczack, Daniel von Bothmer

marniccircus.de

OKSASENKATU 11

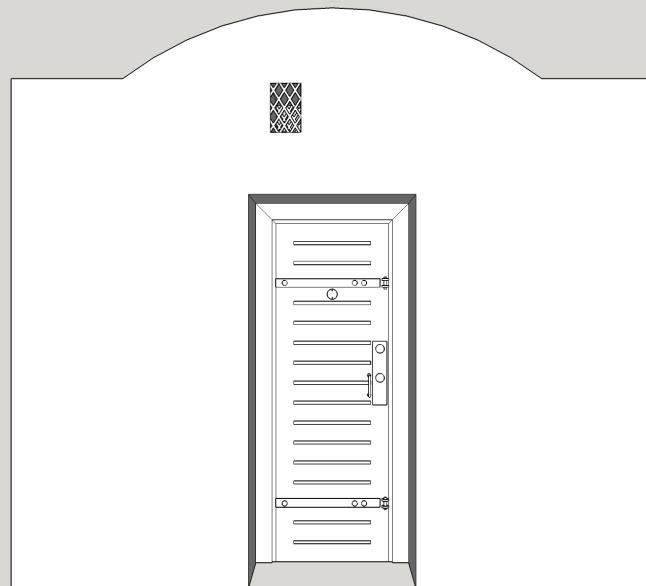
Oksasenkatu 11 on itsenäinen, taiteilijavetoinen, vapaaehtoisvoimin toimiva, voittoa tavoittelematon galleria Helsingin Töölössä. Työryhmän taiteilijoita yhdistää halu toimia institutionaalisen taidemaailman ulkopuolella.

OK11 on vapaa tila jossa taiteilijat voivat kokeilla uusia ideoita ja lähestymistapoja tehdä ja esittää taidetta.

OK11 toimii kutsunäyttelyperiaatteella eikä taiteilijoilta peritä vuokraa. Näyttelyiden lisäksi järjestämme työpajoja, keskustelutilaisuuksia, performanssitapahtumia, videoita. Tänä vuonna on aloitettu myös avoimen haun näyttelytoiminta, ensimmäinen OK11-Open Call - performanssin jäljillä -ryhmänäyttely oli helmikuussa 2015. Toinen laatuaan Open Call - Ikkuna-Fantasia - avoimella haulla kuratoitu teos on avautumassa heinäkuussa Oksasenkatu 11 ikkunassa.

Valtio+ näyttelyssä tarjoamme esimakua Oksasenkatu 11:n tulevaan näyttelysyksyyn.

Visa Knuuttila, Grégoire Rousseau, Ella Tahkolahti ja Jyrki Riekkä esittävät osia, palasia, ajatuksia, fragmentteja tulevista yksityisnäyttelyistä ja projekteista. Lisäksi selleissä on nähtävillä Maximilian Latvan, Mari Hokkasen ja Katri Kainulaisen teoksia. Jan Anders Purhosen teos koostuu kuvallisesta kirjeenvaihdosta ranskalaistaiteilija Oceane Bruelin kanssa uniikkikirjan muodossa.

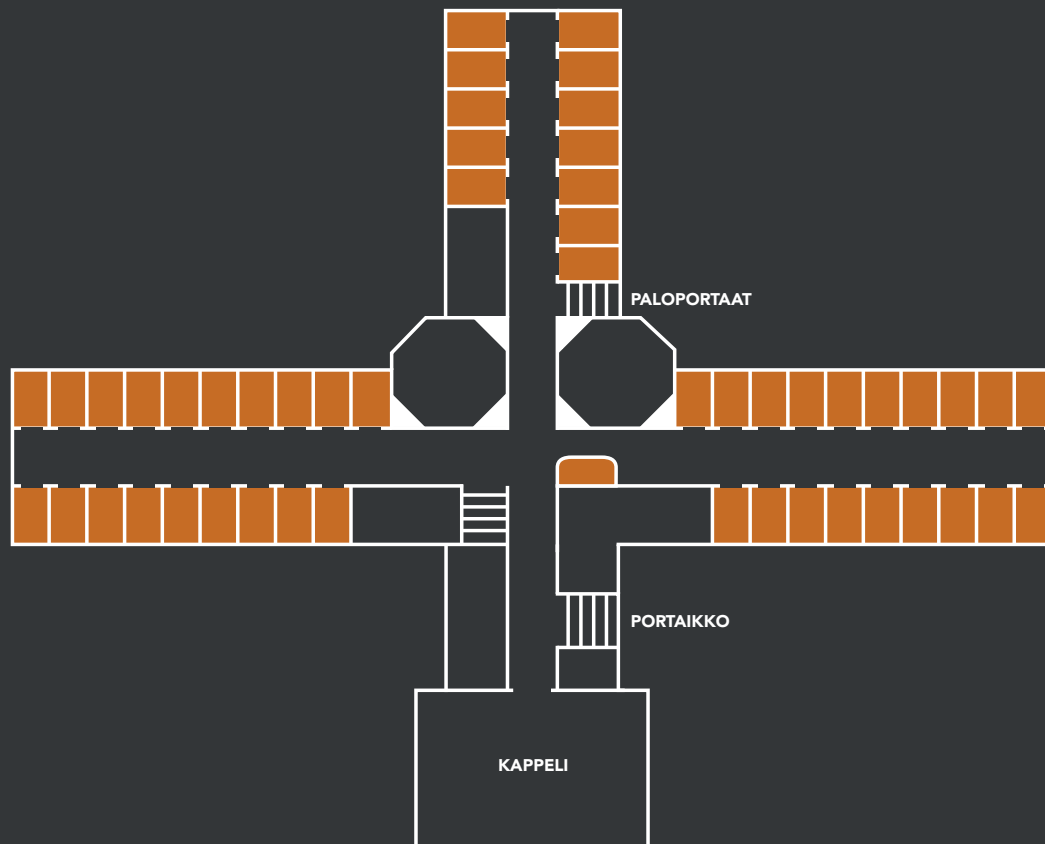

3. KERROS

ARTE RY

Anneli Nygren, Ann Sundholm,
Antti Turkko, Anu Tuomi,
Artturi Elovirta, Atte Uotila,
Frank Brümmel, Hans Peter Schütt,
Harri Holppi, Hasan Fuat Sari,
Helena Ruusulaakso,
Jan-Erik Andersson,
Jessica Koivistoinen,
Jouni Boucht,
Juha Allan Ekholm,
Leena Saarto, Mailis Saralehto,
Matti Helenius, Mervi Vuolas,
Minna Haukka, Olli-Pekka Kangas,
Olli Suorlahti, Outi Maija Hakala,
Oona Tikkaaja, Saija Haira,
Sami Pikkarainen, Sanna Vainionpää,
Sari Torvinen, Sebastian Ziegler,
Simo & Tuike Alitalo, Sirkku Ketola,
Tiina Vainio, Tommi Juutilainen,
Toni Hautamäki, Tonja Goldblatt

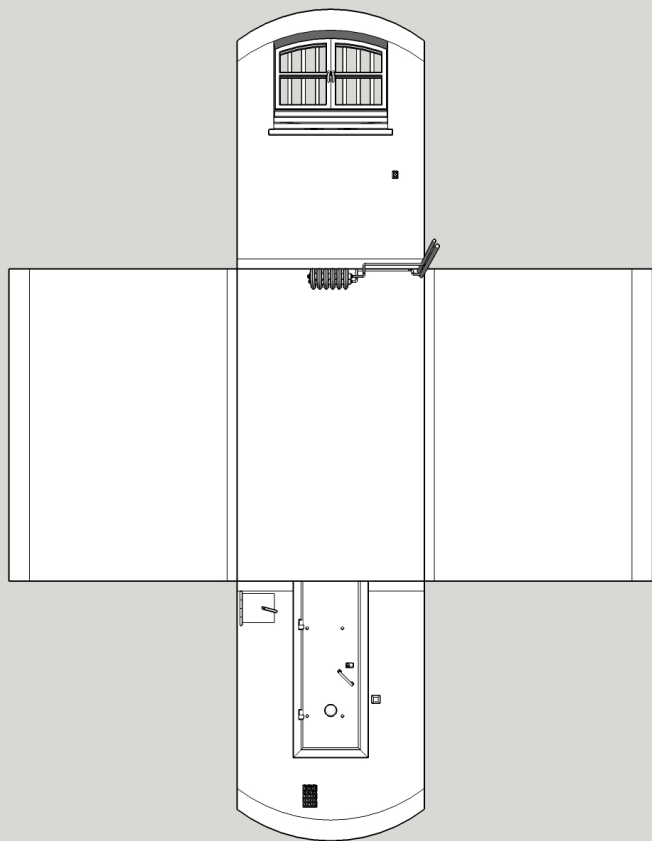
KAPPELI

+ osallistuu käynnissä olevaan arvokeskusteluun kartoittamalla artelaista mielentilaa. Arten jäsentaitelijoille varattiin kolmannen kerroksen kaikki 43 selliä, jonne taiteliljoien tarjoamat materiaalit sijoitettiin anonymisti rinnakkain sellien entisten asukkaiden jälkeen jättämien ajatusten, kuvien ja esineiden kanssa. Sellit ovat korkeudeltaan 274 / 312 cm, leveydeltään 225 cm ja syvyydeltään 375 cm. Ripustusta varten käytössä oli seiniin jääneet naulat, olemassa olevat pistorasiat, muutama seinähyllä ja monta rullaa teippiä.

Vuonna 1960 perustettu Arte ry täyttää tänä vuonna 55 vuotta. Arte ry:n toiminnan ytimessä on aina ollut näyttelyiden järjestäminen. Kuluneiden vuosien aikana yhdistyksen toimintaa on kuvattu liian radikaaliksi ja välillä toimintalinjaksi on nimetty tietoinen linjattomuus. Arten yhteisteoksessa jäsentaitelijat pohtivat moniäänisesti yhteiskunnan valtarakenteita sekä vapaan tilan olemusta ja merkitystä.

Leena Saarto & Eliisa Suvanto

4. KERROS

GALLERIA HUUTO

Anni Arffman, Kaarina Haka,
Vesa Hjort, Antti Hämäläinen,
Beata Joutsen, Tanja Koponen,
Niina Lehtonen-Braun,
Marjo Levlin, Pasi Mälkiä,
Reija Palo-oja, Paula Puoskari,
Antti-Ville Reinikainen,
Elina Strandberg,
Kalle Turakka-Purhonen,
Marja Viitahuhta, Heli Änkö

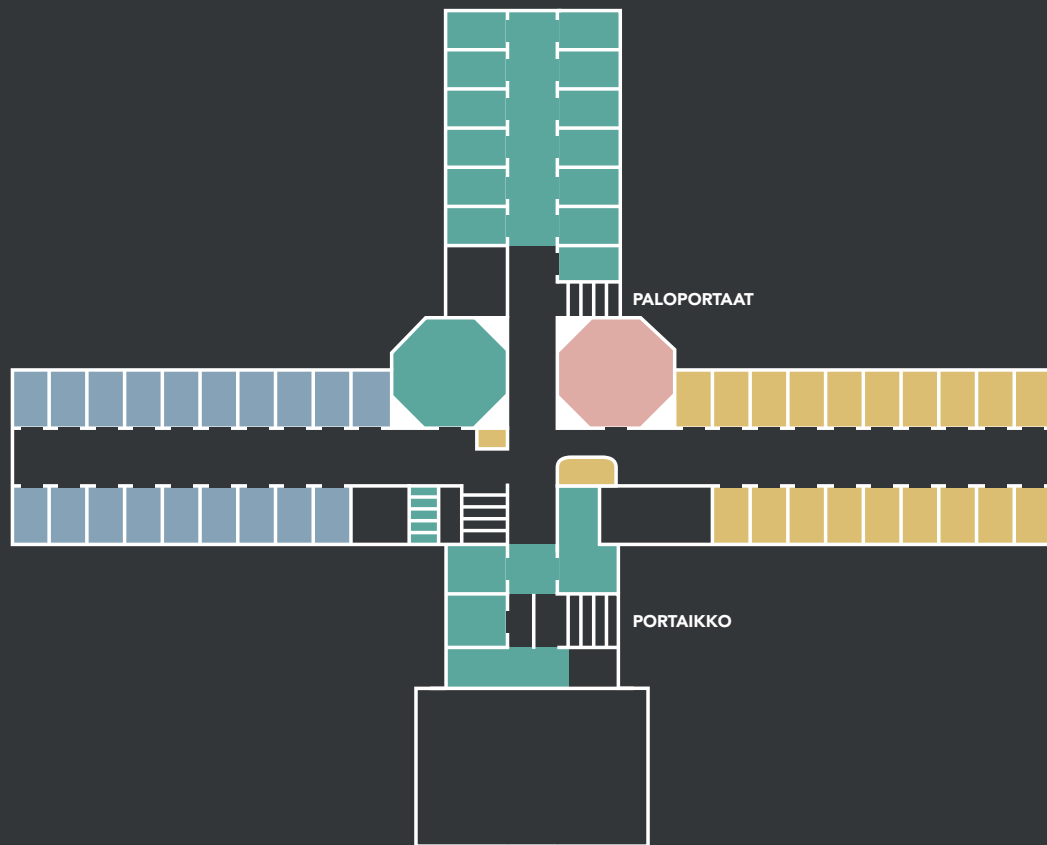
SIC

Konsta Ojala & Jyrki Nissinen,
Sauli Sirviö

RAKKAUSBUSSI

Paavo Halonen, Sándor Vály,
Riiko Sakkinen, Sirkku Ketola,
Matti Vainio, Konsta Ojala ja
Tärähtäneet Ämmät,
Sampsa Pirtola

ANNA BREU

RAKKAUSBUSSI

Rakkausbussi on vuonna 2013 alkunsa saanut muotoaan muuttava taideteos. Alunperin Rakkausbussi oli yhteisöllinen taideteos, joka tilattiin Ruisrock 2013 Festivaalin toimesta. Oikeastaan meiltä pyydettiin yhteisöllistä ja osallistavaa ”seinää”, mutta Pink Floyd ei ollut tarpeeksi. Näin festivaalivieraat saivat kirjoittaa rakkaudentunnustuksensa vaaleanpunaiseen -75 Volkswagen Kastenwageniin. Ensimmäisen Rakkausbussi tempauksen yhteydessä teimme performanssiteoksen *Car Peace* Yoko Onon ja John Lennonin *Bed-In*:in kylttien ”Bed Peace” ja ”Hair Peace” jäljillä. Näimme että kyse on mahdollisuudesta laajaan yhteiskunnalliseen kommentointiin ja kokonais-taideteokseen, jonka elämää ei tarvitse rajata vain lyhyeen käyttötarkoitukseen.

Yritimme kunnostuttaa autoa – mutta autoa ei saa enää rekisteriin pohjan ollessa liian mätä. Yhteiskunnallinen viestintä ei kuitenkaan vaadi rekisteriotetta. Kehitimme Rakkausbussista mobiiligallerian, jonka ensimmäinen produktio toteutettiin osana Arte ry:n julkista tilaa tutkivaa hanketta, sekä *Valtio+* -näyttelyä.

Mobiiligalleriassa on esillä sarja teoksia, joiden johtavana teemana on rakkaus. Gallerian etuosassa on esillä installaatioteos Paavo Haloselta ja takaosassa pyörii Sándor Vályn videoteos. Konsta Ojala, Riiko Sakkinen, Sirkku Ketola, Matti Vainio ja Tärähtäneet Ämmät ovat tehneet teippiteoksia, jotka leviävät myös SOME-kampanjana julkiseen tietoisuuteen. Sampsa Pirtolan performanssi jalkautui *Turku Biennaali 2015* näyttelyn avajaisiin ja yleisön keskuuteen yllättävänä interventiona julkiseen tilaan ja museoon. *Valtio+*:ssa on rakkausbussin lisäksi esillä Paavo Halosen installaatio ja Sampsa Pirtolan dokumentaatioteos.

Gallerian ja näyttelyn toteuttamisesta vastaavat taiteilijakuraattorit Ville Laaksonen ja Henna Aho.

rakkausbussi.com
#rakkausbussi

ANNA BREU

Ett Fel

Anna Breu är år 2013 funderad nya Åbo bo konst kollektiv. Et group tittar med lek statad till socialiska normen och beteendens modeller. Mångakonstfunktionär gruppen mediums i centralen är bio, ljud och performance.

annabreu.eu

TEKIJÄT TUKIJAT

Järjestäjä:

Arte ry

Eliisa Suvanto, Ville Laaksonen, Hanna Seppänen,
Sami Pikkarainen, Antti-Juhani Manninen,
Jouni Kuru, Antti Turkko & Sebastian Ziegler

Tuottajat:

Erika Halonen & Rosa Rantanen

Valokuvat:

Antti Turkko, s. 2

Henrik Mikander, s. 34

Sellin 3D -mallit:

Leena Saarto, s. 25 & 29

Ulkoasu & graafinen suunnittelu:

Teemu Lehtiö

Taitto:

Teemu Lehtiö & Eliisa Suvanto

Painotyö:

Winbase Oy Kirjapaino

Arte ry / Titanik-galleria
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku, FI
www.titanik.fi